

for at prøve, om ikke Landstinget muligt vilde tiltræde dette Standpunkt.

Jeg kan derfor ikke følge de Fodspor, som ere traadte af andre Forslagsstillere, som den ene efter den anden have taget Anledning til at tage deres Ændringsforslag tilbage. Jeg fastholder mit Ændringsforslag; Folketinget maa afgøre, om det paa dette Punkt vil skifte Standpunkt eller ikke. Jeg finder ikke, der er Anledning dertil. Det er ikke min Hensigt paa nogen Maade at lægge Sten i Vejen for Lovforlaget; jeg ønsker, at denne Sag maa blive afgjort i denne Rigsdagssamling, saa denne Samling ikke sluttet, uden at der er tilvejebragt Enighed om Afløsningen af Tienden, men da der er saa mange Stadier tilbage paa Forhandlingernes Vej, ønsker jeg at fastholde mit Ændringsforslag.

Landbrugsministeren (*Ole Hansen*):

Jeg ønsker straks at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem, som nu satte sig. Det ærede Medlem vilde bestride Rigtigheden af det Eksempel, jeg før brugte om at tage 100 Kr. fra en Lomme og lægge 106 Kr. i en anden, et Eksempel, der skulde passe paa de Tiendeydere, der selv eje Tienden; men dette var ikke rigtigt, sagde det ærede Medlem, og han gjorde gældende, at det kunde ikke være rigtigt, fordi Skatten paa Tienden er frigiven. Jeg ved ikke rigtig, om det ærede Medlem her sigter til de Skattelove, som nu ere vedtagne, eller til Loven af 1894 (*Berntsen*: Til begge Dele!) Ja, men saa maa jeg med Hensyn til de Love, som nu ere vedtagne, sige, at der passer det ingenlunde. Der er ikke Tale om, at Tiendeskatten er frigiven. Hvis han vilde gaa Loven om Ejendomsskyld igennem, vilde han se, at Gammelskatten, Land- og Ligningsskatten, Ager- og Engs- samt Skovskyldshartkornet og Bygningsafgiften ere bortfaldne og ikke videre. Der er ikke Tale om, at Tiendeskatten falder bort efter denne Lov. Det ser jeg altsaa bort fra. Men saa vil det ærede Medlem maaske sige, at efter Loven af 1894 er Tiendeafgiften frigiven. Det er rigtigt. Men det ærede Medlem vil vel saa ogsaa paa den anden Side indrømme, at praktisk set har det ikke saa meget at sige. Det ærede Medlem er jo Tiendeafløsningskommissær. Jeg ved ikke, hvor meget han har haft at bestille i de 9 Aar, der ere gaaede. (*Berntsen*: Det bør Landbrugsministeren altid vide.) Ja, den Tiende, der er frigiven ved det ærede Medlems Virksomhed, er neppe ret stor. Nej, det

ærede Medlem tager fejl. Der vindes ikke noget synderligt ad den Vej.

Det ærede Medlem vilde dernæst blandt andet gøre gældende, at jeg i min Omtale af den Tillid, jeg mente, det ærede Medlem burde have til Regeringen, paa den anden Side havde vist, at jeg og mine Kolleger ikke havde Tillid til Rigsdagen. Deri tager det ærede Medlem meget fejl. Bestemmelsen i § 4 om Bemyndigelsen for Finansministeren til at optage Statslaan er der, for at Ministeriet kan benytte det gunstigste Øjeblik til Laanet eller Konverteringen. Jeg er temmelig sikker paa, at det nok i Tiden skal vise sig at være en meget fornuftig og praktisk Bestemmelse, men for øvrigt er det en Bemyndigelse, som der ogsaa har været Tale om ved tidligere Behandlinger. Den ærede Ordfører talte i Formiddags om Jernbanelovene. Jeg kan nævne en Lov til, hvor der har været Tale om en saadan Bemyndigelse. Det er Tiendeloven af 1894, og nu træffer det sig saa heldigt, at det ærede Medlem selv var Ordfører for denne Lov. Da fandt han det i sin Orden at bemyndige den daværende Finansminister til at udstede Statsobligationer til Dækning af Statens Udgifter til Tiendeloven. Nu er det mærkeligt, synes det mig, at naar det ærede Medlem i 1894 kunde gaa med til at foreslaa en saadan Bemyndigelse til den daværende Finansminister, *Estrup*, at han saa ikke i 1903 kan komme over at give en saadan til den nuværende Finansminister. Det forekommer mig dog, at dette er et Bevis for, at Tilliden til Ministeriet hos det ærede Medlem ikke er saa stor, som den i alt Fald kunde være.

Berntsen: Der er selvfølgelig aldrig noget fuldkomment. Men jeg mener dog, at jeg nærer en ret fuldkommen Tillid til det nuværende Ministerium, men naar den ærede Minister ikke kan se, at jeg kunde være med til i 1894 som Ordfører for Tiendeloven af 8. Maj 1894, der den Gang vedtoges, at indføre en Bestemmelse, der gav Finansministeren Bemyndigelse til at optage Laan og udstede Statsobligationer, men ikke nu kan nære samme Tillid, skal jeg gøre opmærksom paa, hvad jeg allerede har fremhævet, at der er meget stor Forskel paa Bestemmelsen i Loven af 8. Maj 1894 og Bestemmelsen i denne Lov, vi her staa i Begreb med at vedtage, thi vi give ikke blot Finansministeren Bemyndigelse til at optage et Statslaan til Afløsning af Tienden, men vi give ved